

HỒI 56

GIẢI NHÂN NGỘ NẠN

B

ấy giờ, trên khuôn mặt mỗi người đều lộ vẻ giận dữ. Họ đưa mắt nhìn nhau muốn nẩy lửa, nhưng không đánh nữa.

Cảnh vật chung quanh trở nên im bật.

Lúc này Hoàng Thượng Chí xuất ra năm chiêu, nhưng chỉ trúng vào đối thủ ba chiêu. Trong lúc ấy thì chàng lại bị đối phương đánh trúng bốn chiêu. Nhưng trong bốn chiêu đó, Ngô Tiểu My dùng lẫn với Thiên Đô Thần Công cho nên thương thế của chàng lúc này khá nặng.

Hai người này đã có lần cứu nhau thoát chết, nhưng chỉ vì chuyện nhỏ mọn mà sanh ra thù nghịch, đánh nhau đến nỗi bị trọng thương...

Trong vụ Hắc, Bạch báo thù nhau, Ngô Tiểu My vì muốn cứu Hoàng Thượng Chí thoát chết nên đem thân làm bia đỡ chưởng cho chàng. Đến nỗi nàng bị Huyết Sợ giả đánh một chưởng bả ra bảy tám trượng suýt bỏ mạng.

Nàng đối với chàng một mực chung tình. Nhưng chàng lại lạnh nhạt với nàng, không bao giờ có cử chỉ nào yêu dấu.

Có lần nàng bị thân phụ quả trách không cho nàng ra khỏi nhà song nàng vẫn tìm cơ hội để gặp chàng.

Hai người đối với nhau chẳng khác bông cỏ trôi theo dòng nước, nước cứ vô tình đưa bông đi.

Cho đến bây giờ, hai người lại đánh nhau đến nỗi bị trọng thương, và có thể bị thiệt mạng nữa là khác.

Ôi! Tình yêu là gì? Có phải tạo hóa tạo ra để trêu loài người chăng!

Lúc này sắc mặt của Ngô Tiểu My bỗng nhiên biến đổi quá nhiều, khiến cho Hoàng Thượng Chí giật nảy người, không hiểu tại sao. Mà chính bản thân nàng, nàng cũng chẳng hiểu gương mặt của nàng lúc này ra sao cả.

Nét mặt chưa tan hết sát khí, nàng bước lại gần bên mình Hoàng Thượng Chí.

Hoàng Thượng Chí thấy Ngô Tiểu My tiến đến, thầm nghĩ:

- Nếu để nàng dùng Thiên Đô Chưởng Pháp xuất thủ trước, thì mình khó bảo toàn được tánh mạng. Chi bằng ta xuất thủ trước thì tốt hơn.

Nghĩ như thế, chàng đánh ra song chưởng, phóng nhanh vào người Ngô Tiểu My.

Vì tức giận và căm hờn nên chưởng vừa phát, chàng đã dùng hết mười phần thành lực. Chưởng phong ầm ầm tựa núi đổ.

Ngô Tiểu My thấy chàng xuất thủ quá lợi hại, không dám ngang nhiên tiếp chiêu, né sang một bên. Tránh được làn chưởng đó. Nàng nhún vai nhảy đến cách chàng chừng năm thước, thừa cơ vung tay phát ra một chưởng đập vào mặt Hoàng Thượng Chí nhanh như điện chớp.

Hoàng Thượng Chí thấy chưởng lực mất công hiệu, vội thu về, phát ra một chưởng khác cắt ngang luồng chưởng lực của Ngô Tiểu My.

Hai luồng kinh lực chạm nhau, phát ra một tiếng rầm rợn người làm cho cả hai văng ra xa bảy tám trượng.

Hoàng Thượng Chí hự một tiếng, ngã lảo, máu tươi từ trong miệng trào ra lai láng.

Còn Ngô Tiểu My chỉ loạng choạng một tí, rồi lấy lại thăng bằng ngay! Nàng ngược mắt nhìn thấy thế, vội nhún vai nhảy đến đứng sau lưng Hoàng Thượng Chí, đưa tay để lên huyệt Linh Đài của chàng, rồi lãnh đạm nói:

- Người có điều gì trần trối nữa không?

Hoàng Thượng Chí toàn thân rēm nhức, không cử động được. Chàng tức giận đôi mắt trợn ngược, nghiến răng kèn kẹt nói:

- Người cứ ra tay đi! Còn chần chờ gì nữa? Ta không có gì cả?

- Thật không có à?

Hoàng Thượng Chí thấy nàng không chịu ra tay cứ dằng dai mãi tức giận nói:

- Ngày nay ta chết về tay người, ngày sau người sẽ lãnh một hậu quả gấp mười lần như vậy.

Bỗng Ngô Tiểu My cười lên một tràng dài. Tiếng cười thật rùng rợn, khiến người nghe phải lạnh mình, rớn ốc!

Cười một lúc, nàng ngưng bật, nghiêm nghị nói bằng một giọng đầy căm hờn:

- Ta cho người biết từ nay đến ngày ta chết, ta sẽ giết tất cả những chàng trai đẹp đẽ trên thế gian này! Ha! Ha! Ha...

Tiếng cười lại nổi lên, như điên như dại.

Hoàng Thượng Chí giận tràn trề, nhưng không làm sao cử động được, đành nằm yên, trợn mắt hét to:

- Ngô Tiểu My! Tiếc rằng trước khi ta chết ta giết người không được!

Ngô Tiểu My cười lớn, nói:

- Ha! Ha! Cô nương giết người mà người không làm gì được cô nương mới khoái chứ!

- Nếu vậy hãy ra tay ngay đi còn chần chờ làm chi?

- Hãy khoan! Chưa được đâu!

- Người còn muốn hành hạ ta bằng cách gì nữa?

- Nếu muốn chết hãy nghe ta hỏi đã.

- Người muốn gì nói mau nghe thử?

- Em Huệ của người hiện giờ ở đâu? Hãy mau chỉ cho ta, để ta cho nàng hay đến chôn xác người.

Hoàng Thượng Chí nghe hỏi động lòng, trầm nghĩ:

- Sở dĩ Ngô Tiểu My hành động như vậy có lẽ vì nàng đã biết được hành động của ta...

Nghĩ đến đây, khí uất trào lên, chàng gằn giọng nói:

- Người khỏi cần lo đến chuyện đó, cứ ra tay hạ sát cho ta được theo nàng dưới suối vàng.

Ngô Tiểu My giật nảy người, hỏi lại:

- Người nói sao? Nó đã chết rồi à?

- Dĩ nhiên! Việc gì người phải ngạc nhiên như vậy.

Nét mặt của nàng bỗng biến đổi, đôi mắt chăm chăm nhìn vào Hoàng Thượng Chí có vẻ hối hận, nói:

- Người có biết vì sao ta hành động như thế không?

- Ta không muốn người nhắc đến làm gì? Ta chỉ cần người ra tay là xong chuyện.

- Như vậy người đã rõ câu chuyện này rồi sao?

- Không cần nhắc đến.

- Người không hối hận chứ?

- Ha! Ha! Ta là Hoàng Thượng Chí mỗi khi đã làm, không bao giờ hối hận cả.

Bồng tay nàng run lên, không sao điểm vào huyết đạo được. Và lúc này tâm hồn nàng rối như tơ vò vì hai chữ yêu và hận.

Sở dĩ Ngô Tiểu My muốn giết Hoàng Thượng Chí vì nàng yêu chàng mà không được chàng yêu lại. Đã vậy còn làm cho nàng phải khổ tâm, nên lòng nàng lúc này rất hận những chàng trai tuổi đương thì. Nàng cho những người này đều điều ngoa xảo quyết, cho nên nàng mới hành động như thế để thỏa lòng căm tức. Hơn nữa biết Hoàng Thượng Chí không yêu thương nàng, dầu nàng có làm gì đi nữa, cũng không thể chiếm con tim của chàng được.

Ôi! Yêu bao nhiêu để rồi hận nhau bấy nhiêu!

Nhưng chẳng biết nàng nghĩ sao không chịu ra tay lại cứ du dự mãi, mà đôi mắt thì đầm lệ, vẻ mặt thì sầu khổ.

Hoàng Thượng Chí thấy đã lâu mà nàng vẫn đứng yên lặng nên mở mắt ra nhìn và hét lên:

- Tại sao ngươi không chịu ra tay hả?

- Hãy nằm yên không được động dậy mà bỏ mạng bây giờ.

Hoàng Thượng Chí vội đứng dậy, quay mặt nhìn về phía nàng. Bồng chàng giật mình thầm nghĩ:

- Tại sao nàng lại khóc? Tại sao gương mặt nàng lúc này biến đổi lạ thường như vậy?

Chàng định hỏi, nhưng vốn đã ghét nàng, nên chẳng thém hỏi, chỉ liếc nhìn một cái, rồi quay đi nói:

- Nếu ngươi không chịu xuống tay, vậy ta xin cáo biệt.

Dứt lời, chàng tung mình đi như bay.

Ngô Tiểu My kêu giật ngược:

- Khoan đã! Ta còn có vài lời cần nói với ngươi.

Hoàng Thượng Chí quay đầu lại hỏi:

- Chuyện gì cứ nói mau đi?

Ngô Tiểu My mặt đỏ phừng phừng, vì e thẹn, nói:

- Ta đâu có nói không giết ngươi.

- Nếu vậy sao người không chịu ra tay hạ sát mà cứ chần chừ làm gì.
- Trước khi người chết, ta có vài lời cần nói rõ cho người biết.
- Chuyện gì cứ nói, ta sẵn sàng nghe!

Ngô Tiểu My cúi đầu xuống một lúc lâu mới ngẩng lên, không biết nàng đã nghĩ gì mà gương mặt lúc này đầy sát khí, nàng hầm hầm nói:

- Hoàng Thượng Chí! Người có nhớ lúc bị người ta đánh rơi xuống sông, ta đã liều thân cứu người và đem về chăm sóc không...

Hoàng Thượng Chí mặt đỏ phừng phừng, nói:

- Ta nói rằng ta sẽ đền ơn mà!
- Lần thứ hai ta bị Ảo Ma Cung phái Thiên Nam đánh bị trọng thương, vì lý do nào người dắt ta vào khách sạn?

Hoàng Thượng Chí đôi mày dựng ngược, mắt mở to, nói:

- Lúc đó vì gấp quá, nên ta mới hành động một cách vô lễ mà thôi.
- Người không nhớ câu “nam nữ thọ thọ bất thân” sao?

Nói dứt lời, hình như nàng mắc cỡ cúi mặt xuống đất.

Hoàng Thượng Chí tuy có quan niệm ghét đàn bà, nhưng tâm địa chàng rất thuần lương, và chàng cũng có tình cảm như người. Nhưng sở dĩ chàng cứu Ngô Tiểu My là vì chàng muốn đền ơn mà thôi, chứ lòng chàng không ưa thích gì nàng.

Hoàng Thượng Chí thấy gương mặt Ngô Tiểu My biến đổi qua nhiều trạng thái thâm nghĩ:

- Ngô Tiểu My là một cô gái giàu tình cảm, đối với ta rất đậm đà. Nhưng nàng hành động như thế không biết vì ta từ chối nghi hôn, hay vì nàng biết ta yêu Đông Phương Huệ mà sang ra ghen tức.

Nghĩ thế, Hoàng Thượng Chí không còn tự chủ được nữa. Chàng ôn hòa nói:

- Tôi thật có lỗi với cô nương không ít! Vậy cô nương hãy tha lỗi cho.

Ngô Tiểu My với gương mặt lạnh lẽo nói:

- Hừ! Người đâu có tội gì mà phải xin lỗi.
- Tôi thành khẩn yêu cầu cô đừng quá nóng tính mà ra tay hạ sát những người trên thế gian này.
- Nếu ta không chấp thuận lời yêu cầu đó thì sao?

Thấy nàng gắt gỏng, lạnh nhạt, Hoàng Thượng Chí nổi giận nói:

- Nếu không ta sẽ giết ngươi trước khi ta chết.

- Giết ta à! Ha! Ha! Ha!...

- Không sai! Nếu ngươi không giết ta, sau này gặp lại, ta sẽ băm thây ngươi ra trăm mảnh.

Ngô Tiểu My nói với giọng khinh bỉ:

- Ta chỉ sợ ngươi nói mà không làm được như vậy.

- Cứ để thời gian trả lời.

- Hoàng Thượng Chí! Hôm nay ta tha chết cho ngươi đó. Nhưng ngươi phải nhớ lời nhé! Lần sau tái ngộ nếu ngươi không giết ta, ta sẽ băm thây ngươi ra đó.

Hoàng Thượng Chí không muốn kéo dài thì giờ vô ích. Chàng liếc nhìn Ngô Tiểu My với đôi mắt lạnh lẽo rồi từ từ quay mặt chạy đi như bay biến.

Ngô Tiểu My đứng nhìn theo bóng chàng xa dần, lòng rất khó chịu. Muốn mở miệng kêu chàng trở lại, nhưng chẳng biết vì đâu mỗi lần nàng mở miệng thì hình như có vật gì chặn vào cổ.

Bỗng nàng khóc to lên một tiếng. Tiếng khóc chứa đầy tức giận và ghen hờn.

Hoàng Thượng Chí nghe tiếng khóc chói lói, giật mình dừng lại. Chàng muốn trở lại nhưng chẳng biết sao chàng chỉ liếc nhìn một cái rồi đi thẳng vào khu rừng mát hút.

Ngô Tiểu My thấy Hoàng Thượng Chí đã mất sau lùm cây, tức giận giậm chân hét lớn:

- Ta phải giết mày! Ta quyết không để mày sống thêm giờ phút nào cả!

Bỗng nghe bên tai có tiếng chó sủa vang lên một góc rừng. Nàng giật mình quay lại thì thấy một con chó lớn bằng con bò con, từ trong rừng chạy ra đứng giữa đường, lưỡi le thật dài, nhả răng đôi mắt sáng quắc nhìn vào mặt nàng, trông rất khủng khiếp.

Ngô Tiểu My giật mình muốn bỏ chạy. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ nàng thấy một giống chó quái gở như vậy.

Trong lúc nàng đang bối rối, thình lình trong rừng có tiếng người vọng ra, rồi một ông lão lưng còng tay cầm roi bằng sắt, đôi mắt lóe hào quang chăm chăm nhìn vào mặt nàng, chỉ gật đầu không đáp.

Ngô Tiểu My lòng rung động, hỏi:

- Ông là ai? Đến đây có điều chi dạy bảo?

- Trông sắc mặt đẹp dễ, nhưng sao tâm địa lại độc ác đến thế.

Ngô Tiểu My giận, điểm tay vào mặt ông ta hét:

- Ông dám nói thế à?

- Ta sợ gì người mà không dám nói! Ha! Ha! Đồ độc ác! Đồ dâm loạn!

Mặt Ngô Tiểu My chứa đầy sát khí, nàng hừ một tiếng, bước đến hai bước, nói:

- Người đã đến số rồi nên mới đem mạng đến đây để nạp phải không? Như vậy đừng trách ta độc ác nhé!

Lão già ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói:

- Ha! Ha! Rắn độc ta cũng đang đi tìm mày để có chút việc cần nói.

Ngô Tiểu My lạnh lùng bảo:

- Xin ông cho biết cao danh, để trước khi ta ra tay hạ sát ta không ân hận.

Lão già vuốt chòm râu bạc, cười khà khà nói:

- Hãy ngoái tai nghe cho rõ ta là Thu Đà Tử, Hoa Hồ Sơn Trang.

Ngô Tiểu My gần giọng hỏi:

- Người cần gặp ta có chuyện gì nói ra nghe thử?

Thu Đà Tử hỏi:

- Ai đã giết vị thiếu trang chủ của bốn trang chết bên lộ...

- Tại sao người hỏi ta? Người nghi cho ta giết?

- Nếu vậy tốt lắm! Người có thể cho ta biết người ở môn phái nào không?

Mày không xứng đáng hỏi đến sư môn ta! Nếu muốn toàn mạng, hãy mau rời khỏi nơi đây?

Thu Đà Tử nổi giận, đôi mắt chăm chăm nhìn vào mặt Ngô Tiểu My nói:

- Đến nước này mà người vẫn còn với tánh độc ác sao?

- Người là người già cả, hơn nữa không phải là đối thủ của ta. Vậy hãy mau lui đi, đừng chọc giận ta mà bỏ mạng nghe chưa?

- Ha! Ha! Con bé kia đừng phách lối!

Ngô Tiểu My nổi giận, phát tay áo, phát ra một chưởng, nhắm thẳng Thu Đà Tử đánh tới.

Thu Đà Tử quá đổi ngạc nhiên, không hiểu lối xuất thủ của nàng, nên ngơ ngác không biết đường nào đỡ.

Đùng một tiếng, Thu Đà Tử ré lên một tiếng thất thanh văng ra mấy trượng loạn choạng muốn té.

Thế chưởng Ngô Tiểu My vừa xuất là chiêu Thiên Đô Chưởng Pháp, môn này rất lợi hại và có sức mạnh phi thường. Nhưng nó thuộc về loại cang chỉ khắc kỵ với kẻ nào có công lực cao, đủ sức chống đối mà thôi, sở dĩ Ngô Tiểu My xuất chiêu ấy vì nàng thấy lão này hẳn từng ta là cao thủ, nào ngờ ông ta chỉ là tay tầm thường, nên chưởng lực của nàng không làm cho lão bị thương.

Thu Đà Tử lấy lại được thăng bằng, nổi giận tung mình nhảy đến bên Ngô Tiểu My xuất chiêu đánh tới tấp và hét:

- Con nhỏ to gan thật! Muốn chết phải không...

Chưa dứt lời, bỗng hự một tiếng, lão bị văng ra ngoài một trượng, máu họng trào ra lai láng, ngã huỵch xuống đất giãy đành đạch.

Con chó đứng trước, thấy chủ sắp bị hại, vội tung mình nhảy đến vương vút nhón quất, bấu vào đầu Ngô Tiểu My.

Ngô Tiểu My không thèm tránh né, đưa ra mười thành công lực đánh tổng vào con vật một chưởng.

Tức thì một tiếng ảng nổi lên, con chó văng ra ba trượng rơi xuống chết tươi, máu trào ra lai láng.

Thu Đà Tử bây giờ đã tỉnh lại, loạn choạng đứng dậy, thấy con chó bị Ngô Tiểu My đánh chết nằm giãy đành đạch, nổi giận, đưa tay lên trời đánh phát tay áo một cái. Tức thì một con chó khác từ trong bụi cây rậm phóng mình ra, nhắm vào người Ngô Tiểu My chụp đến.

Ngô Tiểu My đã đề phòng sẵn, nên khi thấy con chó phóng đến, vội phát ra một chưởng thật mạnh.

Con chó hình như hiểu được thế chưởng của Ngô Tiểu My vội nhảy tránh sang một bên, thừa thế hả mồm phóng tới đập vào đầu Ngô Tiểu My một nhát, chẳng khác nào một võ lâm cao thủ xuất chiêu.

Ngô Tiểu My vội vận công lực xuống đan điền, tung mình nhảy lên không trung, tung tay đánh bổ xuống một nhát như trời giáng, rồi từ từ đáp xuống.

Con chó cắn không trúng địch, lại thấy gió ép đến, nó vội nhảy ra ba trượng tránh khỏi làn chưởng đó, rồi nhảy vào xáp chiến với địch.

Ngô Tiểu My đợi cho con chó nhảy đến gần mới đưa tay đánh vào đầu con chó một cái.

Một tiếng ăng nổi lên, con chó chúi vào mình nàng đầu bể hai máu lẫn óc bắn ra.

Ngô Tiểu My vì sơ ý, bị móng chân chó quào trúng đùi. Nàng cảm thấy hơi ngứa chạy khắp mình. Nàng sợ hãi vô cùng, vì nàng biết móng nó có chất độc, nên vội vã khép kín huyết đạo chặn nọc độc không cho xâm nhập vào thân thể.

Thu Đà Tử thấy hai con vật yêu quý của mình bị Ngô Tiểu My hại hết, lòng căm tức, xông đến đưa gậy đập vào đầu Ngô Tiểu My.

Ngô Tiểu My đang tức giận, thấy Thu Đà Tử vung gậy đánh tới nàng dùng hết mười thành lực đánh thẳng vào đầu ông ta.

Hai luồng chưởng chạm nhau, phát ra một tiếng bùng. Tức thì Thu Đà Tử văng ra ba trượng va vào một tảng đá bể đầu chết tươi không kịp cựa quậy.

Bỗng từ trong rừng vọng ra một tiếng hét chói lói:

- Đồ hèn! Lão phu sẽ đập nát sọ mày mới được!

Tiếp theo tiếng hét, từ trong rừng xuất hiện ra một ông lão, mặc bộ đồ đen, cao chừng hai thước rưỡi, mặt mày thật quái gở. Theo sau ông có chừng mười mấy con chó to bằng con bò nghé.

Ông ta đưa tay lên miệng huýt một tiếng, tức thì mười mấy con chó chia nhau đến bao vây Ngô Tiểu My.

Ngô Tiểu My thất kinh, thầm nghĩ:

- Ta đang bị chất độc hành hạ, hơn nữa thương thế trong người chưa lành hẳn, và đã đấu nhiều trận, sức lực kém sút, nếu giao đấu ắt phải mang họa, chi bằng tẩu thoát là hay hơn.

Nàng vội phi thân ra khỏi vòng chiến, chạy như tên bắn.

Ngờ đâu, chân nàng bị tê liệt không thể nào chạy được nữa! Nàng ngã lăn xuống mấy vòng.

Bầy chó thấy thế, phóng mình chụp tới.

Thế là người và chó lại diễn ra một cuộc tử chiến nữa.

Những con chó khổng lồ này, rất hung ác, móng chân có một chất độc giết người. Lại được lão này nuôi tập nên mỗi động tác của nó đều mau như điện chớp, và mạnh mẽ phi thường, các cao thủ võ lâm khó mà giết nổi nó.

Ngô Tiểu My vội vùng tay, một lúc phát ra ba chiêu đánh thẳng vào bầy chó.

Tức thì những tiếng ăng ẳng nổi lên, bảy tám con lăn ra xa giãy đành đạch, máu tươi trào ra chết liền.

Nhưng những con còn lại quyết không bỏ lỡ cơ hội, tấn công tới tấp vào địch thủ.

Ngô Tiểu My lúc này mồ hôi ướt đầm đầu tóc bù xù, quần áo rách tả tơi, mệt lả người, nhưng không có thì giờ để nghỉ nữa.

Bầy chó chia nhau ba phía tấn công, siết vòng vây lại, làm cho Ngô Tiểu My không dám sơ hở, đôi mắt nàng luôn luôn đảo lộn tứ phía, đánh ra toàn là những chưởng độc ác.

Lúc này bầy chó bị ngã ra chết rất nhiều.

Lão già áo đen thấy bầy chó của mình mỗi lúc một chết dần, lòng đau như cắt. Nhưng vì thấy chưởng lực đối phương quá ác, nên không dám thâm đàn chó về, đành đứng lặng thinh, vận nội lực vào hai tay chờ cơ hội hại Ngô Tiểu My.

Một lát sau, cả đàn chó biến thành những xác chết thối máu lẫn lộn văng tứ tung, phát ra một mùi tanh nồng nặc.

Ngô Tiểu My bấy giờ sức lực đã tiên tan. Chân bị chó quào trúng sưng gấp đôi, thần trí rối loạn, tai ù đầu ván, đành ngã người nằm xuống, mặc cho đối thủ đứng kề bên hành động cách gì cũng được.

Lão già áo đen thấy thế vội bước từng bước một tiến đến bên nàng.

Ngô Tiểu My biết mình sắp bị hại, vội vận hết tàn lực vào hai tay chờ địch đến sát mình, sẽ ra tay.

Lão già áo đen vừa đi vừa hét:

- Đồ hèn! Mi dám ngang nhiên giết chết đứa con ta một cách oan ức. Vậy hôm nay ta quyết cho người lãnh một cực hình khổ nhứt trên trần gian này mới với bớt nỗi uất hận của ta.

Ngô Tiểu My thấy lão đã đến gần, vội xuất một chiêu đánh thẳng vào ngực lão, điểm ngay vào huyệt Ngọc Châm và Đan Trung.

Lão già sợ dĩ bước đi chậm là vì sợ đối phương xuất thủ bất ngờ, không sao tránh kịp, cho nên chưởng phong của nàng vừa đánh tới, ông ta đã kịp nhảy sang một bên,

nhưng vì chưởng lực quá mạnh, dẫu đã đề phòng nhưng không kịp, bị trúng vào vai đau buốt, khiến ông ta xiểng liểng hét lên:

- Ối chao! Độc ác thật!

Chưởng nàng vừa phát ra là Mai Hoa Xuyên Tâm Chỉ một tuyệt học trong Thiên Đô Bí Lục. Nếu lão già áo đen không kịp né tránh bị chưởng ấy đánh trúng vào hai yếu huyệt thì tức khắc bỏ mạng rồi. Hơn nữa lúc này, sức lực nàng không còn, chân nọc độc hành hạ, nên ông ta mới thoát khỏi tử thần.

Lão già áo đen vội vung song chưởng đánh tống vào người Ngô Tiểu My một nhát.

Một tiếng đùng nổi lên, thân hình Ngô Tiểu My văng ra mấy trượng, máu miệng trào ra bất tỉnh.

Lão già áo đen ngửa mặt lên trời cười đắc ý, bước đến gần nàng đưa tay điểm luôn một lúc ba yếu huyệt của nàng, rồi thò tay vào túi lấy ra một bình ngọc trắng, đổ vào một miếng bông đắp lên vết thương nàng, rồi cười âm độc nói:

- Ta không để cho ngươi chết một cách dễ dàng như vậy đâu?

Dứt lời, lão đưa mắt nhìn xác chết của đàn chó thở dài một hơi não ruột rồi cúi xuống cặp nàng phi đi vun vút.

- o O o -